

Diasporic
Literature
2011

DIASPORIC LITERATURE

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

11 JANUARY, 2012 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Υπόσχεση Ανερθογραφίας ή Inferential Ethnicity

Dec 5, 2011 01:07PM

Γιώργος Αναγνώστου

Κατευθυνόμενη σφαίρα το Q
stops the conversation in its tracks

Θρύψαλα το κ σε άναρχα ν
λείψα να δύο c το ε που ξεκίνησα
το θ να χρειάζεται χαζαπλάστ

Κραδάζει η 31st,
οι θαμώνες του συλλόγου «Βατοπέδι»
σα να συγχρονίζονται με το αλλού
που κάποτε ονομαζόταν ΣΕΚ

«Αθλητικός Όμιλος Κωνσταντινουπόλεως»
«Μπαρ Το Αγκίστρι»
Olympic Laundry
Steki Estia

Baptisms and Christenings To Noufaron
«Ομιλούμε Ελληνικά»-η επιγραφή
πριονίζει το t στο σταυρουδάκι του
βαπτίζεται ο δούλος του Θεού Δημήτριος-Jimmy

To Seaburn
πελεκίζει δίγλωσσα ράφια
που δεν ξελαφρώνουν με τίποτα

Στριμώνονται
ρίγανη σουβλάκι swarma empanadas
το *Indian Goddess*
σαν να τρώει μια σπιθαμή curry από το
Acropolis

Αστόρια,
Q και N lines
οι μεζέδες σου,
δολώματα πολυγλωσσίας

«Οποροπολείο Ο Κήπος»
αλεξίσφαιρη αντίκα
για μια προφορικότητα ήδη κιάλας
στην εντατική

Mike's Brunch Omelets
στη βιτρίνα
πολυχτυπημένες
καταπίνουν εν ριπή οφθαλμού
τα διασκορπισμένα φωνήεντα

στην άκρη του ματιού στάζοντας
Omeletes

Αστόρια
καταφερτζού της διαφοράς
πολυεθνική σουπιά μου εσύ
σου το χρωστώ·

ένα απογευματάκι που σήκωνε καμπαρντίνα Midwestern
επισκέπτη

λαμπρόνια παρέταξες
ξεφάντωμα ξεφλούδισες

παράδοση επιδόρπιο τράταρες
ορεκτικό του μέλλοντος ξεφούρνισες

Γιώργος Αναγνώστου

Μεταναστευτικές Παρανομίες

Nov 12, 2011 03:02PM

Ας ονομάσουμε το παρακάτω «φανταστικό ψήγμα αλήθειας» ή
ακόμα αν θέλετε «λογοτεχνικά επιμελημένο ημερολόγιο» ώστε
να προχωρήσουμε απρόσκοπτα, χωρίς τυχόν παρεξηγήσεις.
Λοιπόν, ο ήρωας μας Έλληνας φοιτητής σε πολιτεία του
Αμερικανικού νότου που ταυτόχρονα εργάζεται σε Ελληνικό
εστιατόριο, παράνομα. (Αν και δεν έχει σημασία για την πλοκή,
το αναφέρω για το ρέκορντ: Τρία μεσημεριανά και τέσσερα
βραδυνά είναι οι εβδομαδιαίες βάρδιες, πιο πυκνά σε διακοπές
και σχόλες, όπως καλοκαίρια φερ'ειπείν.) Είναι Πέμπτη, 12
Ιανουαρίου 2006, 4:55 το απόγευμα. Τα γραφεία κλείνουν το ένα
μετά το άλλο, δημιουργώντας ιδιαίτερη κίνηση στα πάρκινγκ lot
και συμφόρηση στον προσκείμενο I10. Ο απογευματινός άνεμος
κυματίζει τις γραβάτες των υπαλλήλων, προσδίδοντας έναν
παρ'ολίγον κοσμοπολίτικο αέρα στην ομοιομορφία τους,
ανεβάζοντας μια σπιθαμή τις μετοχές τους. Αλλά για τον
σερβιτόρο μας με το παπιγιόν αυτό δεν προκύπτει σαν θέμα.

Τέσσερις και πενήντα πέντε λοιπόν, ακριβώς πέντε λεπτά πριν
ανοίξει το μαγαζί, και ο σερβιτόρος μας, ας τον αποκαλέσουμε
K, μόλις έχει τελειώσει με το ηλεκτρικό σκούπισμα και
ετοιμάζεται να φτιάξει καφέ, όταν ανοίγει η πόρτα και κάνει την
εμφάνιση του ο διευθυντής του γραφείου επίβλεψης ξένων
φοιτητών στο τοπικό πανεπιστήμιο, αν θυμάμαι καλά T του
έλεγαν. Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ο T και ο K γνωρίζονται
προσωπικά μέσω της υποχρεωτικής ετήσιας συνέντευξης κάθε
ξένου φοιτητή. Είναι ο σιδερένιος κανόνας του Γραφείου,
αλλοίμονο σε όποιον αγνοήσει το ραντεβού, η υπενθύμιση
έρχεται σε κόκκινο επιστολή με χαρακτηριστικό γνώρισμα την
απουσία βελούδινης στάμπας. Επιβλητικά βλοσυρή η είσοδος του

Τ, όπως πάντα σε ό,τι κάνει, πιάνει καρέκλα στο πρώτο τραπέζι δίπλα στην πόρτα του μακρόστενου εστιατορίου, το οποίο ας ονομάσουμε Ακρόπολις (πολυδιαφημισμένου για την αυθεντική μαγειρική του [αργότερα, στην προσπάθεια μείνστριμινγκ έγινε assembly line μουσακά αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία]). Παγώνει το μαγαζί, λούζεται ο Κ στον ιδρώτα. «Τι θα πάρετε;» Το επιβαλλόμενο πρωτόκολλο της ευγενικής και συνάμα απρόσωπης συνδιαλλαγής καταλήγει σε μπακλαβά και ελληνικό καφέ. Όχι σε δείπνο, έχει σημασία αυτή η προτίμηση. Δύο πρόσωπα που γνωρίζονται, και που ο ένας έχει στα χέρια του την τύχη του άλλου, υποκρίνονται ότι δεν γνωρίζονται σε μια συνδιαλλαγή στολισμένη με κοσμιότητα και υπερφορτωμένη με τσουβάλια όνειρα ζωής. Λυγίζουν τα γόνατα του Κ ο οποίος καταβάλλει τεράστια προσπάθεια να σταθεί στο ανάστημά του. Ας ανακαλέσουμε την σκηνή, εσείς με την φαντασία σας, εγώ μέσω επινοημένης μνήμης. Στο άδειο εστιατόριο με τα διακοσμητικά βάζα αρχαίας απομίμησης, πίνακες που απεικονίζουν ερείπια στη Δήλο, και γαϊδουράκια στην Σαντορίνη, ο φορέας του μεταναστευτικού ελεγκτικού μηχανισμού σιγοπίνει το μέτριο του γουλιά γουλιά, συντρίβει το μπακλαβά του μπουκιά μπουκιά, κόβει τον εν γνώσει του παράνομο εργάτη ματιά ματιά. Στην απέναντι πλευρά, τους χωρίζει μια λωρίδα σχολαστικά καθαρισμένης μοκέτας (η σπεσιαλιτέ και καμάρι του Κ), ο ένοχος εμφανίζεται ψύχραιμος, η προσωπική του υπερηφάνεια αρνείται να γονατίσει στο φαινομενικά αμέριμνο καταβρόχθισμα του εδέσματος από τον Τ. Αν όμως εξετάζατε τον Κ μέσω στηθοσκοπίου (όπως θα έπρεπε), θα διαπιστώνατε ότι έχει μετατραπεί σε κηλίδα-κοτσιλιά δίπλα στο κάδρο με το κολωνάκι, έτοιμος να εξατμισθεί στην απαγκίστρωση προς εξυπηρέτηση του πελάτη. Ποιά θα είναι η επόμενη κίνηση του Τ; Προς ποιά κατεύθυνση θα κινηθεί το δάχτυλό του; Θα το τεντώσει σαν θεϊκή κατηγορία (βάζοντας τέλος σ' αυτήν την τραγική φαρσοκωμωδία), θα τηλεφωνήσει στις αρχές, ή θα γνέψει για τον λογαριασμό; Διαλύονται με εκκωφαντικό θόρυβο τα βάζα, καταποντίζονται οι απομένουσες κολώνες, και αφηνιάζουν τα ζώα καθώς το εστιατόριο κλυδωνίζεται σαν καρυδότσουφλο στην τρικυμία του σιωπηλού ουρλιαχτού σε μήκος κύματος Τ. «Σ' έχω πιάσει στα πράσα,» μουγκρίζει ο ελεγκτής σαν υπόγειο τσουνάμι, «δεν ήρθα εδώ για αυγολέμονο και σουβλάκι, το βλέπεις, για το ζουμί της υπόθεσης ήρθα.» Βουίζει ο επερχόμενος κατακλυσμός, crescendo μια ανταλλαγή βλεμμάτων αμοιβαίας αναγνώρισης, γεννιέται ο έρποντας τρόμος που από τώρα και στο εξής θα συνοδεύει τον Κ σε επιάλτες, σε βάρδιες, βραδιές, και βόλτες που θα τον ζυμώνει, τόσο εύπλαστα, τόσο μεθοδικά, ψυχοσωματικά. Δεν χρειάζεται να ξαναεμφανισθεί ο Τ στην Ακρόπολη. Έχει στεριώσει για καλά την τέντα του παντού και πάντοτε. Ο τρόμος, ήχος ερπετού που διάχυτα σαλιαρίζει, καθλώνει τον Κ να τρέχει ακόμα γρηγορότερα, να δουλεύει σκληρότερα, να αγχώνεται βαθύτερα, να ακολουθεί τους νόμους με το νι και με το σίγμα (με το η και με το s), να είναι τύπος και υπογραμμός πολίτη. Μήπως και η διαρκής κινητικότητα, η πλήρης πειθάρχηση, η διαρκής αγωνία, να σταματήσουν κάπως πως του χρόνου στις 12 Ιανουαρίου 2006, 4:55 ακριβώς. Ή να το πω αλλιώς, μήπως οι φρενήρεις υπερβολές ξεπληρώσουν το κόστος της παρανομίας, μήπως λάχει και πυροδοτήσουν τα ξόρκια που θα κρατήσουν σε απόσταση το la migra, που θα ακυρώσουν το φάσμα του ντηπορτέισιον.

Γιώργος Αναγνώστου

Διασπορική Ετερογλωσσία

Nov 1, 2011 08:47PM

Διασπορική Ετερογλωσσία-Socce(α)ριστική Συνεύρεση

"[S]occer is a sport-spectacle that has come to carry a mythological power analogous to ritual and theater in archaic societies."

Stathis Gourgouris

Γιώργος Αναγνώστου

I.

Τα διεθνικά media πλέον οι κοινοί μας τόποι.

Τέσσερις τα χαράματα εδώ
έντεκα το πρωί εκεί
ξημερώθηκα να μοιραστούμε το ντοκιμαντέρ
«Οι Πύργοι Μας»
που τόσο λαχταρούσες.

Σαν στο καναπεδάκι πάλι μαζί
τώρα είμασταν και δεν είμασταν.

- «Όμορφη παρουσίαση» είπες
«όλο μπρίο και ζωτικότητα. Άριστα επιμελημένη»

- «Και η ιδεολογία της»;

Απορία.

- «Καμάρα-Ναυαρίνο-παραλία» ψιθύρισε
«/love seat διαρκείας κάποτε/
ναρκοπέδιο αποκεφαλισμένων αγκαζέ»

- «Θραύσματα οι συνεντεύξεις
στη συμπίεση του χωροχρόνου»
παρέλασε άχαρα η νέα γνώση

- «Οι πλοές μας
/θαύμα κουπιών
όσμωση πλώρης/
αποκλίνουσες κλίνες
υπερατλαντικών ορών»
ρίγησαν οι αφρογραμμές

Ζορίζεται ο εθνοτικός συγχρωτισμός μας.

«Τα γκολ μου» εσύ
«Τα γκόουλ μου» εγώ

- «Η προφορά κουρδίζει υβριδικότητα
η διασπορά δεν είναι βλέπει
sameness-in-dispersal»

- «Τζαμπέ η θεωρία από τα θεωρεία
εμείς είμαστε εμείς»
κατακούτελα σημάδεψε
το τάκλιν της ομογένειας

κόκκινη κάρτα στη συνδιάλεξη.

II.

Η μόνη μας προοπτική για
-γλυκό μακρύγιαλό μου-
ενός αγώνα

η δορυφορική κοινοποίηση.

Mega εσύ
βραδάκι, ξηροί καρποί

Setanta εγώ
μεσημεράκι, μπίρα, ο εργοδότης τι θα πει;

Στο Fado, το Ιρλανδέζικο bar
Euro 2004, the best by far
Greece is showing on the big screen
η ομάδα βλέπετε είναι ιν.

Το goal ο σκοπός.
Τα γκό(ου)λ αποζητώ.

Το σκοπό των ζητωκραυγών
μια φορά ακόμα εκλιπαρώ

(να σουτά να σουτάρει
το Ζάγορατικό
να σαλπά να σαλπάρει
το πειρατικό).

Βίωμα απίστευτου θριάμβου
ανάστασιν προσδοκώ

να φουντώσει το ραντεβουδάκι μας
στο ντελίριο του σοκαριστικού χωροχρόνου

Γιώργος Αναγνώστου
Ohio, (2008)
